

af al social Forsorg og Forsikring her i Landet, nemlig af Aldersrenten stiger automatisk for Aldersrentenyderne med Alderen. Der er naturligvis en Svagthed ved de faste Takster, det kan ikke nægtes, og det er den, at gamle Mennesker, som er blevet højt bedagede, trænger til noget mere Hjælp, end naar de lige har overskredet 60 eller 65 Aars Alderen. Der er ganske vist den Bestemmelse i Regeringslovsforlaget, at de ved at vente noget kan faa nogen Forhøjelse, og ogsaa dette bevarer Flertallet, men indskrænker Forhøjelsen en Del, hvad jeg beklager; men vi mener i Almindelighed, at med den stigende Alder maa der noget mere til, og netop naar vi gaar ind paa faste Takster, vil en automatisk Stigning være heldig. Vi foreslaar, at hver 5te Aar skal Aldersrenten for Aldersrentenyderne stige med 10 pCt. For det femte søger vore Ændringsforslag at sikre Kommunerne Refusion efter passende Takster for Underhold paa Alderdomshjem. Ogsaa der vil man i den omdelte Statistik finde interessante Tal, der viser, at Alderdomshjemsinstitutionen først og fremmest er gennemført for Hovedstaden og Købstæderne, men langt mindre paa Landet, og derfor lider Hovedstaden og Købstadkommunerne et Tab, naar de Takster, hvorefter de faar Refusion, er uforvarsomt lave. Vi foreslaar, at der sikres passende Takster. Og vort 6. Hovedformaal med vore Ændringsforslag er at give Kommunerne 3 Fjerdedele Refusion i Stedet for som hidtil kun Halvdelen. Vi mener, at det er fuldt forsvarligt, naar vi gaar over til Princippet faste Takster; saa kan der ikke være Tale om at begunstige Bortødsling af Kommunernes Midler. Kommunerne er saaledes stillet — og de er jo ikke suveræne som Staten —, at vi mener, at de trænger til en Lettelse. Det gælder dog, som jeg sagde før, ikke om Overgangstiden, altsaa ikke de Tillæg, som Kommunerne kan opsupplere de faste Takster med i de 10 Aar. Der foreslaar vi som hidtil, at kun Halvdelen skal refunderes. Endelig foreslaar vi at give Adgang til forhøjet Aldersrente, dersom det godtgøres, at de Indtægter, Aldersrentenyderen har opgivet for det nærmest foregaaende Kalenderaar, væsentlig forringes, efter at der er tilstaaet ham Aldersrente. Jeg har allerede, da jeg omtalte Flertallets Ændringsforslag, omtalt dette og sagt, at vi subsidiært kan stemme for Flertallets Ændringsforslag.

Som jeg her har hævdet, accepterer vore Ændringsforslag fuldt ud Regeringsforlagets Princip og gør det klarere og bestemtere end Flertallets, idet vi vil bevare den Præmie paa

Gennemførelsen af Sparsommelighed, som Regeringsforlaget tilsigtede, et Princip, som vi mener, at det er paa høje Tid at gennemføre. Det er sagt fra en bestemt mig meget nærstaaende Side, at efter at vi i 30 Aar har vænnet Befolkningen af med Sparsommelighed paa dette Punkt, saa kunde det nu være paa Tide at faa vænnet den til Sparsommelighed; og overfor alle de Medlemmer af Udvalget, som ikke kunde forstaa, at Socialdemokratiet er interesseret i, at Kredsen blev saa udstrakt som muligt, — Herre Gud, vi maatte da være mest interesserede i, at de fattigste fik Hjælp, vi var jo et Arbejderparti, de fattiges Parti —, overfor den Betragtning har vi stadig gjort gældende, at vi er et Samfundsparti, og at vi ikke vil have nogen Klasselovgivning, men en Samfundslovgivning; vi er interesserede i, at Kredsen af dem, der faar Aldersrente, bliver saa vid som muligt, og vi er imod de Nedsættelser, som Flertallet foreslaar, baade af den Indtægt og Formue, man maa have for at faa Aldersrente.

Men saa vil man sige, at Loven med vore Ændringer vilde blive alt for dyr. Det er det økonomiske Synspunkt, som Flertallet særlig har gjort gældende. Man mener ikke, at Staten og Kommunerne har Raad til at gennemføre dette gode Princip i sin Renhed. Jeg vil dertil sige, at jeg har foretaget en Beregning — men den kan naturligvis kun være skønsmæssig — over, hvad Lovforslagets Gennemførelse med vore Ændringsforslag vil koste, jeg har ikke kunnet benytte andet Materiale end det, vi fik af Ministeren ved Sagens første Behandling, og det, som dette Materiale er blevet suppleret med i Udvalget, og efter denne Beregning, der som sagt naturligvis kun kan være skønsmæssig — men ingen anden Beregning kan være noget andet, Flertallets Ordfører (Hedegaard) erklærede ogsaa her, at alle Beregninger maatte være skønsmæssige, selv Ministerens Beregninger ved Lovforslagets første Behandling er jo blevet stærkt kritiseret, man har ment, at de slet ikke holdt Stik —, er jeg kommet til den Opfattelse, at Lovforslagets Gennemførelse med vore Ændringsforslag vil medføre en samlet Udgift for Stat og Kommuner af rundt 100 Mill. Kr., snarere lidt mindre end lidt mere. Nu vil nok enkelte ærede Medlemmer forskrækkes, de vil maaske gaa videre ud omkring i Landet med deres Forskrækkelse og søge at forplante den til saa vide Kredse som muligt. Jeg vil dog mene, at saadanne Beløb ikke er saa afskrækkende, rundt 100 Mill. Kr. til en saa stor og vigtig Samfundsopgave er for vort